

man van zaken, den goeden financier, die zich tòch laat regeeren door 'n vrouw. 't Spijt hem; hij had moeten handelen volgens de wet. Dàn was 't wel gekomen . . . . En nu? . . . .

't Is of ze daar nòg staat, en weer met innig, diep-stofverachten, naar de brandkast ziet.

Belachelijk toch! . . . . Kan 't beeld van 'n mensch dan zoo door- en indringen in de hersenen? . . . . Hoe zag ze er nu eigenlijk uit? . . . . Hij weet het niet, alleen de oogen, nu ja . . . . die durven te „zeggen,” maar anders . . . 'n hoogrood gezicht met voilemoesjes er voor . . . .

Haar stoel staat achteruit, de rechte plaats wist ze er niet voor. Hij neemt die en zet hem tegen den muur, legt de plooi in 't groene kleed op tafel, waartegen ze even leunde, bedaard terecht en nu is de gewaarwording van haar bijzijn in de kamer zóó groot, als hij nooit na 't vertrek van een persoon heeft ondervonden.

't Boek, nog geopend zijwaarts van hem, laat de schuld van mevrouw Reeze duidelijk zien. Aan 't hoofd der bladzijde staat haar naam, groot en mooi geschreven en in sierlijke letters H. M. er vóór. Hoe zou zoo iemand heeten? Even dwalen wat vrouwennamen als dwarrelwinden òm hem, en nu neemt hij 't, met een slag doet hij 't dicht en legt het op zijn plaats. 't Overige werk wordt opgeborgen, en een half uur later is 't donker op 't kantoor.

Als hij nu zijn mooi huis binnegaat en de huiskamer inkomt, lacht zijn vrouw hem vroolijk tegen. Over haar zit een lief, jong vrouwtje, een vinger-vullertje, een verveling-werend stukje haakwerk even uitkijkend uit een beeldig fluweelen taschje rust in haar schoot.

Ze staat op, met het werkje in de hand, en begroet den heer Van Voorst.

Nu gaat hij naar zijn vrouw. Ze rekt het hoofd vèr achterover, rustend op de fluweelen leuning der causeuse en, zóó kust hij haar.

Je bent laat, Hans!”

„Zaken, zaken, ik kom zóó van 't kantoor!”

„We hebben” — zegt ze — een ernstig débat. Je kent toch wel de „„Crème Simon?”” . . . . Niet? . . . . weet je dàt niet . . . . mon Dieu, wat man heb ik! . . . . En 't staat ied'ren dag in de courant! — Och, je weet het wèl, 't moet zoo heel bijzonder voor de huid zijn. En nu zegt mevrouw Van Veen, dat er beweerd wordt, dat het schadelijke bestanddeelen bevat en 'k wil 't juist morgen koopen! — 't Is weer net iets voor jou, geef me nu eens raad. Kun je dat niet te weten komen? . . . . Ben je niet lekker?” . . . .

„Och, 'k geloof het wel; ik ben méér zoo” . . . .

„'t Zou toch jammer zijn, als juist zoo'n noviteitje niet goed was. Als je dat elken dag leest, 't mag gek zijn, maar je gaat toch heusch aan die dingen hechten. Als 't beslist niet goed was, zou er toch niet zoo veel reclame voor gemaakt worden! . . . . Beef je? . . . . Neem een grooten stoel bij de kachel . . . . Neen, 't is meestal, al die dingen, welke zoo bijzonder worden aanbevolen, zijn wèl goed.” —